

Dávid Cielontko
Filip Čapek
editoři

Kolektivní paměť v bibli a křesťanství

Od teoretických otázek
k praktickým
aplikacím

Kolektivní paměť v bibli a křesťanství

Od teoretických otázek k praktickým aplikacím

Dávid Cielontko

Filip Čapek

editoři

Recenzovali

doc. Vít Hušek, Th.D.

doc. Petr Chalupa, Th.D.

doc. PhDr. Mireia Ryšková, Th.D.

Tato publikace je výsledkem tvůrčí činnosti konané na Univerzitě Karlově
v rámci programu Cooperatio THEO.

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

Praha 2023

Obálka Jan Šerých

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

První vydání

© Jaroslav Brož, Dávid Cielontko, Filip Čapek, Radka Fialová, Lenka Karfíková,
Matej Kováčik, Jan Kranát, Pavel Langhammer, Jiří Lukeš, Petr Pokorný –
heirs, Jan Royt, Petr Sláma, Zuzana Vítková, 2023

ISBN 978-80-246-5099-9

ISBN 978-80-246-5138-5 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Obsah

Teorie kolektivní paměti a její místo v biblických vědách <i>Dávid Cielontko a Filip Čapek</i>	7
Teoretická část	
Maurice Halbwachs o kolektivní paměti a legendární topografii <i>Jan Kranát</i>	34
Minulé udalosti a ich význam v kontexte novozákonného bádania a sociálnej pamäte <i>Matej Kováčik</i>	48
<i>Sociální paměť versus historická kritika. Teorie sociální paměti jako postmoderní nástroj novozákonní exegeze</i> <i>Jiří Lukeš</i>	69
Teorie sociální paměti a škola dějin formy <i>Petr Pokorný</i>	92
Od individuální ke kolektivní paměti v Augustinových <i>Vyznáních</i> <i>Lenka Karfíková</i>	101
Starý zákon / Dějiny Izraele	
Transformace kulturní paměti v textech starověkého Izraele <i>Filip Čapek</i>	118
Velikonoce jako alegorický vůz kulturní paměti <i>Petr Sláma</i>	146
Nový zákon / Rané křesťanství	
Fragmenty „suchých kostí“ u Jana. Recepce Ez 37,1–14 v Janově evangeliu <i>Pavel Langhammer</i>	164

Je 11. kapitola Listu Židům příklad kolektivní paměti? <i>Jaroslav Brož</i>	181
Spor o Ježíšovu reputaci v Kelsově <i>Pravdivém slově</i> <i>Dávid Cielontko</i>	192
Spor o starobylou moudrost. Úvahy o původu křesťanství u raně křesťanských apologetů <i>Radka Fialová</i>	224
Kristus alter Jupiter <i>Jan Royt</i>	241
Kolektivní paměť a koptská magie: cesta historioly ze staroegyptské magie do křesťanství <i>Zuzana Vítková</i>	256
Zkratky	299
Bibliografie	306
Rejstřík pramenů	332

Teorie kolektivní paměti a její místo v biblických vědách

Dávid Cielontko a Filip Čapek

1. K teorii kolektivní paměti

Studium kolektivní paměti není novou oblastí akademického výzkumu, a to ani v českém prostředí.¹ Již před dvaceti lety mluvil Pierre Nora o celosvětovém nástupu paměti, který sledoval od 70. a 80. let 20. století napříč humanitními a společenskými vědami.² Tento zájem lze spojit s mnoha fenomény: se zkušeností postupného odchodu generace svědků těžkých zločinů 20. století, transformačními procesy ve střední a východní Evropě a s tím souvisejícími snahami o reinterpretaci minulosti, s problémy hledání identity v globalizované společnosti a v neposlední řadě s proměnou médií, komunikace i ukládání informací.³ Dalším klíčovým aspektem je vliv moderních a postmoderních směrů ve filosofii a humanitních a sociálních vědách obecně, především pak jazykového obratu, sociálního konstruktivismu a poststrukturalismu a z nich vycházejících metod.⁴ Aleida Assmannová dokonce rozpoznává ve studiu paměti základní společný

1 V češtině vyšlo několik souborů teoretických studií k tématu kolektivní paměti, včetně překladů klíčových článků zahraničních odborníků, viz např. Jiří Šubrt – Nicolas Maslowski (ed.): *Kolektivní paměť. K teoretickým otázkám*; Milan Hlavačka (ed.): *Paměť míst, událostí a osobností*; Alexander Kratochvíl (ed.): *Paměť a trauma pohledem humanitních věd*; Alban Bensa (ed.): *Politika paměti*. Viz i překlad některých stěžejních knih: Maurice Halbwachs: *Kolektivní paměť*; Jacques Le Goff: *Paměť a dějiny*; Jan Assmann: *Kultura a paměť*; Aleida Assmannová: *Prostory vzpomínání. Podoby a proměny kulturní paměti*. Pro přehled českého bádání viz Václav Smyčka – Lucie Antošíková: *Paměť v Čechách*.

2 Pierre Nora: *L'avènement mondial de la mémoire*. Český překlad viz Pierre Nora: *Světový nástup paměti*.

3 Nicolas Maslowski – Jiří Šubrt: *Úvodem*, s. 8.

4 K tomu viz kapitola Jiřího Lukeše v této knize.

rámec pro soudobé kulturní vědy, jenž umožňuje navazovat interdisciplinární rozhovor a přesahuje perspektivy jednotlivých vědních oborů.⁵ Paměti se zabývají sociologové, psychologové, historici, kunsthistorici, politologové, literární kritici, antropologové, teologové, etnologové a další. To však s sebou nese i nebezpečí, na které poukazuje Alon Confino, že pojem kolektivní paměti se objevuje v tolika různých kontextech a užitích, že je takřka nemožné jej jednoduše teoreticky uchopit. Snadno lze tak nabýt dojmu, že jím může být označeno téměř vše. Především na poli historie pak podle Confina vzniká situace, že koncept paměti referuje spíše k nic neříkající „nálepce“ než nějakému obsahu.⁶

S tím souvisí to, že **diskusi o kolektivní paměti provází terminologická nejasnost**, která má svůj původ v různých akcentech a aplikacích teoretických poznatků. Pro lepší pochopení této nejasnosti se musíme krátce podívat na základní teoretické koncepty. Častým východiskem je dílo francouzského sociologa Maurice Halbwachse, který je mnohými považován za otce zakladatele teorie kolektivní paměti.⁷ Jeho klíčovou prací je kniha *Les cadres sociaux de la mémoire* (1925), kterou doplňuje posmrtně vydaná *La mémoire collective* (1950, česky 2010). V nich Halbwachs rozpracovává tezi o sociální podmíněnosti paměti.⁸ Dokládá, že naše vzpomínky jsou utvářeny a formovány ve sdílených *sociálních rámcích paměti*, které si osvojujeme prostřednictvím procesu socializace. Paměť se konstituuje, funguje a reprodukuje v těchto sociálních rámcích, v nich jsou naše vzpomínky zasazeny a zpracovávány a jimi je také určena relevance toho, nač vzpomínáme.⁹ Vzpomínky jednotlivce jsou tudíž výsledkem interakce individuálních smyslových prožitků a kolektivní paměti skupin, v nichž se jednotlivci nachází.¹⁰ Klíčová je tedy *paměť kolektivní*, která je tvořena vzpomínkami, jež se přizpůsobují aktuálním potřebám a zájmům skupiny.¹¹ Tato skupina určuje, co má být zapa-

5 Aleida Assmann: Gedächtnis als Leitbegriff der Kulturwissenschaften.

6 Alon Confino: *Collective Memory and Cultural History*, především s. 1386–1388.

7 Nutno však dodat, že paměť byla tématem pro myslitele odjakživa. Manfred Weinberg dokládá, že akcent na produktivní stránku (v kontrastu k reproduktivní) vzpomínání položil již Aristotelés v díle *O paměti a vzpomínání* (*Peri mnémés kai anamnéseós*) a výrazně jej rozvinul Giambattista Vico ve své *Scienza nuova*. Viz M. Weinberg: Historický přehled. Srov. také rozsáhlou studii Jeffrey K. Olick – Vered Vinitzky-Seroussi – Daniel Levy: Introduction.

8 Pro přehledné zpracování Halbwachsova díla viz Jiří Šubrt – Nicolas Maslowski – Štěpánka Lehmann: Maurice Halbwachs.

9 Viz J. Šubrt – N. Maslowski – Š. Lehmann: Maurice Halbwachs, s. 17.

10 M. Halbwachs: *Kolektivní paměť*, s. 50–65.

11 Maurice Halbwachs v návaznosti na Durkheimův koncept *kolektivního vědomí* předpokládal, že tyto skupiny jsou skutečnými subjekty paměti. To je samozřejmě značně zjednodušení komplexních sociálních procesů, jež jsou ve skutečnosti ovládány jednotlivci. Kolektivní paměť

matováno a jak. Kolektivní paměť tedy představuje proces selekce a interpretace minulosti a v tom lze vidět její neoddělitelný vztah ke kolektivní identitě. Stejný proces podle Halbwachse vysvětluje i fenomén kolektivního zapomínání – zapomenuto je to, co není relevantní pro současnost, nebo v případě řízené manipulace s pamětí to, co nevyhovuje těm, kdo určují politiku paměti.¹² Takto pochopená paměť je tedy orientována do přítomnosti a vyjadřuje proces hledání smyslu a významu minulosti.

V návaznosti na Halbwachse nabízí další terminologické dělení německý egyptolog Jan Assmann, který u kolektivní paměti rozlišuje mezi *komunikativní* a *kulturní* pamětí. *Komunikativní paměť* odkazuje k těm podobám kolektivní paměti, jež jsou založeny výlučně na každodenní komunikaci. Pod tento pojem podle Assmanna spadá to, čemu se věnoval Halbwachs a čemu se v současné vědě věnuje orální historie. Nejvýznamnější vlastností komunikativní paměti je omezený časový horizont, jež zpravidla nesahá dále než osmdesát až sto let. Assmann si také všímá, že v tomto horizontu po přibližně jedné generaci (zpravidla po čtyřiceti letech) nastává přelom v tradici (něm. *Traditionsbruch*) spojený s odchodem očitých svědků, kdy vzniká potřeba zaznamenat jejich vzpomínky trvalejším médiem, než je ústní podání.¹³ Naproti tomu stojí *kulturní paměť*, která se vyznačuje odklonem od všednodennosti. Kulturní paměť je určována osudovými událostmi minulosti, jež jsou udržovány kulturním formováním (např. v podobě textů, obřadů, památníků, svátků) a institucionalizovanou komunikací (recitace, vystoupení, přednesy). Vztahuje se ke vzdálené minulosti, na kterou je nahlíženo normativním, kanonizovaným způsobem konkrétní komunity, a často se označuje za *tradici*. Zatímco komunikativní paměť přechází jenom v ústním podání a je pro ni typická vysoká míra proměnlivosti, kulturní paměť se vyznačuje externími úložišti, které reprezentují organizovanou a pečlivě formovanou podobu minulosti, již daná komunita považuje za vlastní. Přechod mezi komunikativní a kulturní pamětí označuje Assmann v návaznosti na Jana Vansinu za plovoucí mezeru (ang. *the floating gap*¹⁴), jež nastává po uplynutí zmíněných osmdesáti až sto let a je již druhým krizovým momentem kolektivní paměti. Tato plovoucí meze

neznamená „sdílenou paměť“ nebo dokonce interpretace, na nichž se shoduje většina lidí; znamená, že jednotlivci si vytvářejí přesvědčení o minulosti prostřednictvím interakce s ostatními a tato přesvědčení často odpovídají tomu, jak minulosti rozumí skupiny, do nichž daní jednotlivci patří.

12 K tomu viz Tzvetan Todorov: Zneužívání paměti.

13 J. Assmann: *Kultura a paměť*, s. 48–50.

14 K tomuto termínu viz Jan Vansina: *Oral Tradition as History*, s. 167–172.

se projevuje jako proces přechodu k institucionalizaci a kanonizaci formy minulosti do podoby tradice.¹⁵

Určitě lze uvést další příklady, avšak tyto nám postačí k ilustraci problému. Zatímco Halbwachs ve svých knihách uvádí příklady pro svoji teorii především z prostředí každodenních situací jednotlivce nebo rodiny, Assmann aplikuje tatáž pozorování na kulturní dějiny velkých starověkých civilizací. Oba přitom sledují stejný mechanismus utváření vztahu k minulosti v kontextu sociálních skupin, včetně zkoumání konkrétních podob kolektivních pamětí, avšak jejich otázky a badatelský zájem je směřují k jiným akcentům. Stejný jev lze sledovat i v současném používání teorie kolektivní paměti v akademické práci. Jednotliví badatelé z různých akademických disciplín přizpůsobují koncept kolektivní paměti svým potřebám a otázkám. Mluví tak například o *oficiální* paměti, *lidové* paměti, *veřejné* paměti, *politické* paměti, *místní* paměti, *rodinné* paměti, *historické* paměti nebo *kulturní* paměti.¹⁶ Paměť je zkoumána například ve vztahu k identitě, prostoru, náboženství nebo kultuře. Sociologové, kteří se více soustřeďují na popisování procesu utváření této paměti, mluví především o *sociální* paměti, jež v soustavě jejich disciplíny spadá pod sociologii vědění. Francouzský historik Pierre Nora pak přichází s konceptem míst paměti (fr. *lieux de mémoire*), jímž opisuje různé entity hmotné i nehmotné povahy, které se díky záměrnému lidskému úsilí staly symbolickým prvkem dědictví nějaké komunity. Jde tedy o „místa“ v širokém (nikoliv jenom prostorovém) smyslu, kam se paměť uchyluje před zapomenutím.¹⁷ Již vícekrát zmiňovaný Jan Assmann dále zavádí koncept figur vzpomínání (něm. *Erinnerungsfiguren*), jímž nazývá osudové události minulosti, které tvoří pevné body kulturní paměti.¹⁸ Pluralita pojmů, akcentů a konceptů v současných paměťových studiích tedy nabízí mnohost podnětů pro zkoumání široké palety společenských, historických a kulturních jevů, zároveň však vytváří místy špatně přehlednou situaci a terminologické nejasnosti. Přes tuto mnohost však lze říci, že výzkum sociální a kulturní paměti sleduje především dvě hlavní perspektivy: (1) zkoumá sociální charakter (individuálních) paměťových procesů a (2) zkoumá sdílenou paměť různých skupin. Na závěr nutno ještě dodat, že někteří badatelé jako například Noa Gedi a Yigal

15 J. Assmann: *Kultura a paměť*, s. 46–53; Jan Assmann: Kolektivní paměť a kulturní identita.

16 Jeffrey K. Olick – Joyce Robbins: *Social Memory Studies*, zvl. s. 109–112.

17 Pierre Nora: Preface to English Language Edition: From *Lieux de mémoire* to *Realms of Memory*. Srov. Pierre Nora: *Mezi pamětí a historií: problematika míst*.

18 J. Assmann: *Kolektivní paměť*, s. 38–42; 53–54.

Elam poukazují na to, že všudypřítomný jazyk „paměti“ sice může nabízet nové pojmosloví pro široké spektrum vztahů jednotlivců a skupin k minulosti, ale ve skutečnosti nepopisuje nic jiného, než popisovaly dříve užívané pojmy jako například mýtus, tradice, zvyk nebo dějinné vědomí.¹⁹ Z toho přirozeně vyvstává otázka, do jaké míry je jazyk „paměti“ produktivnější a přesnější.

S tématem paměti se dále pojí druhá velice důležitá otázka **vztahu k historii**. Pro Halbwachse jsou kolektivní paměť a historie dvě zcela odlišné věci. Kolektivní paměť je vždy živá a v nepřetržitém spojení s minulostí, patří vždy nějaké skupině a ze své povahy je subjektivní a nepřesahující hranice této skupiny. Naopak historie je objektivizující věda, jež se snaží o členění minulosti do jednotlivých epoch, které jsou definovány odlišností. Zatímco kolektivní paměť je selektivní a pro skupinu nerelevantní aspekty minulosti vypouští nebo záměrně vytěšňuje, historie usiluje o univerzalitu a komplexnost, čímž aspiruje na uchování všeho minulého.²⁰ Zatímco kolektivních pamětí existuje vedle sebe nespočet, historie je (alespoň teoreticky) jenom jedna, neboť se chápe jako nestranná a objektivní.²¹ Kolektivní paměť je nabitá emocionalitou a angažovaností, naopak historie slovy Friedricha Nietzscheho svou objektivistickou snahou „hubí vše živé, ať je to člověk nebo národ nebo kultura“.²²

Podobně kontrastně nahlíží na vztah paměti a historie také Pierre Nora, který si všímá, že s všudypřítomným rozmachem historie díky moderním médiím a vzdělání se přirozená kolektivní paměť jako živé pouto s minulostí a kořeny vytrácí a umírá. Paměť je uchvacována historií, která usiluje o univerzalitu bez navázanosti na jakoukoliv konkrétní skupinu. Historie tím usvědčuje všechny podoby paměti z provinčnosti a zpochybňuje jejich nárok na pravdu: „V srdci historie působí kriticismus ničící spontánní paměť. Paměť je pro historii vždy podezřelá, neboť skutečným posláním historie je její zničení a potlačení. Historie je tím, co odnímá žité minulosti legitimitu.“²³

Smířlivější pozici zastává Paul Ricoeur, který uznává legitimitu cílů jak paměti, tak historie.²⁴ Paměť se podílí na utváření identity skupin

19 Viz Noa Gedi – Yigal Elam: *Collective Memory – What Is It?*.

20 M. Halbwachs: *Kolektivní paměť*, s. 123–128.

21 M. Halbwachs: *Kolektivní paměť*, s. 129–135.

22 Viz Friedrich Nietzsche: O užtku a škodlivosti historie pro život, s. 80.

23 P. Nora: *Mezi pamětí a historií*, s. 9.

24 Paul Ricoeur: *Memory, History, Forgetting*.

a zachovávání věrnosti kořenům. Historie se orientuje na hledání pravdy. Zároveň pokud paměť a historie nebudou stát v ostrém protikladu, mohou si být nápomocné. Problém historie vyvstává na pozadí traumatických událostí 20. století, kdy je zřejmé, že o tématech, jako je holokaust, nelze mluvit zcela bez emocí a objektivně, tedy bez paměti. Je však úkolem historie s touto pamětí pracovat tak, aby nebyla zneužívána. Na straně druhé hrozí paměti, že se bude izolovat a ideologizovat, což může mít destruktivní potenciál a také to znemožňuje dialog s druhými. Historie může sloužit v tomto smyslu jako korektiv před přílišnou ideologizací jednotlivých pamětí. Nositelé těchto pamětí jsou proto vyzýváni k „práci paměti“, jež spočívá v zodpovědné aktivitě zahrnující úsilí o historickou pravdivost i věrnost tradici. To umožňuje uchovávat věrnost jednotlivých pamětí svým kořenům a zároveň se vyhýbat izolaci a prohlubování traumat a křivd vůči druhým.²⁵ V Ricoeurově pojetí tedy existují paměť a historie vedle sebe a každá plní jinou funkci a sleduje jiný cíl, přičemž v ideálním případě se vzájemně doplňují.

V podobném duchu na vztah paměti a historie nahlíží Aleida Assmannová, která naznačuje, že paměťová studia poukázala na další otázky, jež historikové mohou a mají klást. Jejich zájem o otázku „co se ve skutečnosti stalo?“ je přirozený a legitimní. Avšak je potřeba si klást i další otázky, na které upomínají paměťová studia, jakými jsou například: Jak je událost, zejména traumatická událost, prožívána a zapamatována? Jaký stín vrhá minulost na současnost? Jaké jsou adekvátní způsoby reprezentace minulých událostí? Jak lze uchovat paměť na historickou událost ve veřejném připomínání a v osobních vzpomínkách? Tyto a další otázky se netýkají ani tak samotných událostí, jako spíše jejich prožívání a následků v životě těch, kdo je zažili, a těch, kdo se rozhodli na ně vzpomínat, spolu s problémy, jak je reprezentovat. Assmannová dovozuje, že „historie a paměť tedy již nejsou považovány za soupeře a stále více jsou přijímány jako komplementární způsoby rekonstrukce a vztahování se k minulosti“.²⁶ Otázky, o které Assmannová rozšiřuje historické bádání, mají blízko ke konceptu historie paměti (ang. *Mnemohistory*, něm. *Gedächtnisgeschichte*), který zavedl Jan Assmann. Tato „mnemohistorie“ je studiem způsobů, jakými byla v dějinách zapamatována minulost, a také toho, jaký smysl měla minulost pro jedince, společnosti i kultury.

²⁵ Ibid., s. 493–506.

²⁶ Aleida Assmann: *History, Memory, and the Genre of Testimony*, s. 263.

Historie paměti je tak podle Assmanna „teorie recepce aplikovaná na historii“.²⁷

Pro diskusi o paměti a historii je relevantní zmínit postmoderní kritiku historické vědy, jež zásadním způsobem zpochybnila její nárok na objektivitu a nestrannost. Historie jako výsledek práce dějinně podmíněného historika je dílem narativní zápletky, užívá rétorických nástrojů k přesvědčování a z povahy nemůže být ideologicky neutrální.²⁸ Pokud je však historie vždy perspektivistická, subjektivní a také sleduje, třeba nevědomě, politické a ideologické cíle, jaký je rozdíl mezi historií a pamětí? Není historie jenom lépe maskovaná paměť? Na tyto otázky zde není možné uspokojivě odpovědět a ani to není naším cílem.²⁹ Lze však naznačit, že rozdíl mezi pamětí a historií zde přece jenom existuje. Paměť je spontánní, a tedy přirozeně více náchylná podléhat různým vlivům, ideologizaci a jednostrannosti. Historie jako odborná disciplína je sice vždy perspektivistická, avšak právě proto, že *usiluje* o nestrannost a objektivitu, je neustále korigována vnitřní kritikou, která se realizuje v odborné debatě. Deklarované úsilí o vztahování se k pravdě ji také neustále vede k referenčnímu vztahu k pramenům a faktům.³⁰ Ne každé vyprávění totiž může být historií. To, co rozlišuje fikci a historii, je referenční vztah k pramenům a svědectvím o minulosti a zároveň participace na odborném diskursu. K historii patří totiž i zodpovědnost k minulosti a otevřenost k dialogu o metodě a výsledcích. Historie se tedy od paměti liší nikoliv v tom, že by nebyla subjektivní, nýbrž ve snaze tuto subjektivitu neustále podrobovat kritice a tuto kritiku dále reflektovat – a to jak v práci jednotlivých historiků, tak především v otevřeném a kritickém dialogu v rámci oboru i v mezioborovém kontextu.

Na samotný závěr této diskuse o vztahu paměti a historie bychom rádi ještě zmínili jeden teoretický aspekt. Tím je zjevná tendence nahlížet na proces formování a předávání paměti a historických popisů výhradně jako na záměrné ideologické konstrukce namířené na prosazování určité politicky a ideologicky orientované agendy.³¹ Jinými slovy, součástí této

27 Jan Assmann: *Moses the Egyptian*, s. 9.

28 Viz např. Hayden White: *Metahistory*; Paul Veyne: *Jak se píšou dějiny*; Keith Jenkins: *Re-thinking History*.

29 Velice podnětnou reakci na tuto kritiku předložil Carlo Ginzburg: *Mocenské vztahy. Historie, rétorika, důkaz*. Viz i P. Ricoeur: *Memory, History, Forgetting*, s. 133–280; Georg G. Iggers: *Historiography in the Twentieth Century*, s. 149–160. V českém kontextu pak např. Petr Čornej: White nezměnil dějiny, ale pohled na ně.

30 J. Le Goff: *Paměť a dějiny*, s. 124–125.

31 A. Confino: *Collective Memory and Cultural History*, s. 1393–1395.

teorie jsou konstruktivistická východiska. Ve výsledku to znamená, že důraz je kladen na produktivní prvek vzpomínání a jakákoliv idea stabilních hodnot nebo vztahu k pravdě (třeba v historickém smyslu) je upožadována. To je samo o sobě logickým důsledkem interakce s takovou teorií, přesto jde o důležité připomenutí, a to obzvláště s ohledem na to, že se paměťová studia stávají dominantní perspektivou humanitních věd. Pokud budeme na minulost nahlížet jaksi automaticky skrze východiska paměťových studií, snadno propadneme dojmu, že otázky po původu a smyslu existence jednotlivých vzpomínek nejsou důležité a že takové otázky snad není možné ani klást. Značný zájem o kolektivní paměť a s ní spojenou kolektivní identitu nepochybně koreluje i se současným globálním zájmem o identitární politiku a kritickou teorii. Přestože tyto aspekty ustupují při různých formách aplikace teorie kolektivní paměti do pozadí, současná politická a kulturní situace se přirozeně promítá i do teoretických přístupů používaných v akademických disciplínách pro studium nejrůznějších materiálů – v našem případě biblických a jiných starověkých textů.

2. Kolektivní paměť a biblická studia

Jakou hodnotu a užitek má biblista z teorie kolektivní paměti? Odpověď na tuto otázku není snadná. Do jisté míry se použitelnost a prospěch z aplikace teorie kolektivní paměti v biblistice ještě musí jednoznačně prokázat. Podobně jako u teorie samé, i při její aplikaci v biblických vědách se setkáváme s problémy pocházejícími z nejasně definované terminologie a rozporuplného vztahu k minulosti. V následující diskusi o jednotlivých přínosech i problémech se soustředíme odděleně na studium starozákonní a novozákonní, protože každé z nich se potýká s částečně jinými specifiky a problémy.

2.1 Kolektivní paměť a studium Starého zákona

Problém pojmosloví je na poli starozákonních studií méně zřetelný. To nejspíše souvisí s tím, že odborníci na hebrejskou bibli měli možnost navazovat na průkopnickou práci Jana Assmanna *Das kulturelle Gedächtnis: Schrift, Erinnerung und politische Identität in frühen Hochkulturen* (1992), v níž se podrobně věnuje terminologickému rozlišení a zároveň svůj koncept aplikuje na starověké kultury, včetně starověkého Izraele.

Dalším zdrojem inspirace je i dříve vydaná knížka židovského historika Yosefa Hayima Yerushalmiho s titulem *Žakhor: Jewish History and Jewish Memory* (1982), ve které popsal rozdíl mezi historickou rekonstrukcí židovské minulosti a židovskou minulostí v kulturní paměti židů. Vzhledem k povaze pramenů, se kterými odborníci na hebrejskou bibli pracují, je velice vhodným východiskem Assmannův koncept *kulturní paměti* a její vztah k tvorbě *kolektivní identity*.³² To samozřejmě neznamená, že by v pojmosloví nebyly nejasnosti. Jako jeden příklad za mnohé nám může posloužit následující tvrzení Diany Edelmanové: „Někteří vědci rozlišují mezi ‚sociální‘ a ‚kulturní‘ pamětí, ale často tak činí proto, že jeden nebo druhý termín definují způsobem, který není obecně přijímán. Termín ‚kolektivní paměť‘ je potenciálně třetím synonymním termínem.“³³

V mnoha oblastech starozákonní vědy je již možné sledovat použití teorie kolektivní paměti. Barat Ellmanová ve svém encyklopedickém článku odkazuje na čtyři hlavní oblasti: (1) lexikální studia biblického termínu „pamatovat (זכר)“ a dalších příbuzných pojmů; (2) biblická historiografie; (3) tematické studie; (4) vztah paměti a předávání tradice, dialektika mezi ústním a písemným projevem a písarské praxí.³⁴

První oblast se soustřeďuje na význam, který roli paměti, pamatování, vzpomínání či zapomínání přikládají texty a tradice v rámci hebrejské bible, a na vztah výzev k pamatování k tvorbě kolektivní identity. V centru zájmu stojí především přítomnost těchto výzev v deuteronomistickém dějpravném díle a kněžské literatuře.³⁵

Druhou a nepochybně nejvíce atraktivní ze zmiňovaných oblastí je role paměti a historie ve studiu biblických dějin, tedy dějin starověkého Izraele, Judska, provincie Jehúd a dalších politických útvarů, jejichž existenci reflektuje biblická dějprava.³⁶ V návaznosti na výsledky moderní biblistiky a archeologie je zřejmé, že mnoho popisů minulosti, jež hebrejská bible obsahuje, neodpovídá skutečné minulosti (především období patriarchů, Exodus, dobývání zaslíbené země, nejspíše ani období „Sjednoceného království“), a tudíž je potřeba pochopit, proč vznikly a jaký mají tyto popisy minulosti význam. Zájem o „skutečné“ dějiny

32 Daniel Pioske: *Retracing a Remembered Past*, s. 293–301.

33 Diana V. Edelman: *Introduction*, s. xi.

34 Barat Ellman: *Memory and History in the Hebrew Bible*.

35 Viz především Barat Ellman: *Memory and Religious Praxis*. Srov. Johannes Unsok Ro – Diana Edelman (ed.): *Collective Memory and Collective Identity Deuteronomy and the Deuteronomistic History in Their Context*.

36 Viz D. Pioske: *Retracing a Remembered Past*, s. 291–315; Jeroen J. van Oorschot: *Geschichte als Erinnerung und Wissenschaft – ein Beitrag zu ihrem Verhältnis*.